

Sygn. akt V CSK 263/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Z. S.A. w P. (dawniej: P. S.A. w P.)
przeciwko E. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie na podstawie wykładni art. 471 k.c. w zw. z art. 709¹ k.c. oraz wskazuje na potrzebę zapewnienia jednolitości orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Skarżący powołuje się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 r., V CSK 235/15, który zapadł

między tymi samymi stronami w zbliżonym stanie faktycznym. Wedle skarżącego utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w niniejszym postępowaniu doprowadzi do rozbieżności w orzecznictwie z tego powodu, że doszło w obu orzeczeniach do odmiennej oceny powstania szkody po stronie korzystającego w umowie leasingu w związku z zawinionym odebraniem przedmiotu leasingu przez finansującego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało zatem w zasadzie sprowadzone do zacytowania uzasadnienia wyroku SN w sprawie V CSK 235/15.

Skarżący nie dostrzega jednak, że taka rozbieżność, nawet jeśli rzeczywiście istnieje, nie może być wyeliminowana w niniejszej sprawie. Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2016 r. doszło do uchylenia poprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wyraźnie przesądził, że powód wykazał wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego z art. 471 k.c. (k. 479), a w ramach ponownego rozpoznania sprawy miało dojść jedynie do ustalenia wysokości odszkodowania. Zgodnie zaś z art. 398²⁰ k.p.c. sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Nie można również oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Ze skargi kasacyjnej wynika zaś, że zmierza ona do zakwestionowania wykładni art. 471 k.c., w świetle której pozwanemu można by było przypisać odpowiedzialność za odebranie powodowi przedmiotu leasingu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

jw

rg